

ὄν πυρούτερα καὶ ζωηρότερα καὶ ἕνεκα τῆς τοῦ πυρός ἀφθονίας μὴ ὀραταί. Ἄφοῦ λοιπὸν πᾶσα ἡ ἀνθρώπινος σπουδὴ ἔχει ὑψηλότερόν τινα σκοπὸν, ἀναλόγως καὶ πάντες οἱ πνευματικοὶ δεσμοὶ πρέπει νὰ ἦναι περιεκτικώτεροι τὸν νοῦν, καὶ σπουδαιότεροι. Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐφείλει νὰ διαφέρῃ τοῦ ἀνθρώπου μᾶλλον, ἢ ὅτι συνέβαιεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι.

Διὰ τοῦτο καὶ ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης ἀδελφότητος καὶ τῶν στενοτέρων συλλόγων δὲν παρεβλάθη τὸ δίκαιον. Ὡς φίλοι μετήρχοντο οἱ ἀπόστολοι, οἱ κομιζόντες ἐν τῷ κόσμῳ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης, καὶ ὅτε αὐτὸ τοῦτο καὶ δεύτερον ἀνεφάνη, φίλοι πάλιν καὶ σύλλογοι φίλων ἦσαν, οἵτινες μόνον ἐν τῷ συνέρχεσθαι εὐρισκόν τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἰδρῶσαι νέαν ἐποχὴν τῆς χριστιανωσύνης. Τιοιοῦτοι καιροὶ ἡρωϊκῶν φρόνημα ἀπαιτοῦντες ἀνάγκην ἐπίσης διαφερόντως τῆς φιλίας εἶχον, τῆς ἡρωϊκῆς φιλίας, ὡς ὁ Σλαίερμάχερος αὐτὴν ὠνόμασεν.

Οὐδεὶς δὲ χρόνος δύναται νὰ στερηθῇ ταύτης, διότι ἕκαστος φέρει ἐν ἑαυτῷ μέλλον, οὔτινος τὸ κέρδος δὲν δύναται νὰ ἀποκτηθῇ ἄνευ ἀγάπης. Οὐδεὶς ἀνθρώπινος σύλλογος δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ ταύτης, τοῦλάχιστον ὁ σύλλογος πανεπιστημιακῶν Γερμανῶν.

Ναὶ βέβαια τὰ ἡμέτερα πανεπιστήμια κατ' ἐξοχὴν προώρισται νὰ ἦναι αἱ ἑδραὶ τῆς φιλίας, ὡς ἔχοντα αἰώνιον καὶ ἀνεξάρτητον χρόνον καὶ ἔθνησμοῦ ἀξίαν. Ἐνταῦθα πνεῖ ὁ ἀὴρ τῆς ἐλευθερίας, τῆς κοινότητος, τῆς ἀμίλλης, ἐν ἧ ἡ Ἑλληνικὴ φιλία ἐπέδωκε. Πρέπει νὰ μᾶς ὀνειδίωσιν οἱ ἀρχαῖοι, διότι περὶ πολλοῦ ποιούμεθα τὰ ἀνώτατα τῶν ἀνθρώπων ἀγαθὰ; Μὴ γένοιτο! Ἐνταῦθα μάλιστα διακρίνεται ὀλόκληρος ὁ βίος τῶν νέων, καθ' ἕνα τρόπον οὔτοι ζητοῦσι καὶ εὐρίσκουσι φίλους, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ εὐδαιμονία ἢ ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν ἀνδρῶν κειμένη, ἐξαρθᾶται ἐκ τούτου, τίνε δηλ. τρόπῳ δύνανται οὔτοι νὰ τηρήσωσι φιλίαν, διότι μόνον διὰ ταύτης εἴμεθα τὸ ὅλον, ὑπερπρέπει νὰ εἴμεθα. Μόνον διὰ ταύτης εἶναι δυνατόν ὥστε αἱ μὲν ἐρευνᾶν τοῦ ἐνός ἀμοιβαίως νὰ προάγῳνται καὶ ζωοπυροῦνται, τὸ δὲ πνεῦμα ἡμῶν νὰ διαγιγνώσκῃ τὴν πλήρη ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἐπιστήμη ἐκ τῆς εἰδικῆς πολυμαθείας νὰ αἴρηται εἰς ἀληθῆ σοφίαν. Ἀνάγκη λοιπὸν ἡ φιλία παρ' ἡμῶν καὶ ἐν ἡμῶν ἐν τῇ τριπλῇ αὐτῆς ἐνεργείᾳ νὰ ἀναδειχθῇ πλήρης ἰσχύος, παιδεύουσα ἠθικῶς, προκαλοῦσα τὴν γνῶσιν καὶ κρατύνουσα τὴν σιωτηρίαν τῆς πατρίδος. Ναὶ ἐνταῦθα ἀνεξετάστως ἡ σημασία τῆς εἶναι μεγίστη, καὶ ἐνταῦθα εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ ὠφέλειά τῆς. Πολιτεῖται καὶ ἔθνη συνίστανται διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς φιλίας, ἥτις ὡσπερ βιωτικὴ δύναμις συνδέει τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς

ἄλληλα, καὶ ἧς ὁ θάνατος ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν τοῦ ἰδίου.

Ἄλλὰ ποῦ ἄλλοθι πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ αὕτη ἡ τὴν πολιτείαν καὶ τὰ ἔθνη διατηροῦσα ἀγάπη, ἐν οὐχὶ πρὸ παντός παρ' ἡμῶν; Ἐὰν ἡ κομματικὴ ἔρις ἀδιαλείπτως σπουδάξῃ νὰ διαλύσῃ καὶ χωρίσῃ τὰ ἀλλήλων ἐχόμενα, ἐὰν ἐπωφελομένη πᾶν μέσον αἰτιᾶται τοὺς ἄλλως σκεπτομένους, ἐὰν καταχρωμένη αὐτῷ τῷ ἐνόματι τοῦ Θεοῦ διασπείρῃ πρὸς τιμὴν τοῦ οὕτως εἰπεῖν τὸν δηλητηριώδη σπόρον μίσους καὶ δυσπιστίας, ἡμεῖς ὅμως ὀφείλομεν ὅσον ἡμῶν ἐφικτὸν νὰ μὴ ἀποκάμωμεν συναθροίζοντες οἰκοδομοῦντες καὶ ἐνδυναμοῦντες τὸ πνεῦμα τῆς ὁμοιοῦσας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης. Αἱ μεγάλαι τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας κρίσεις κείνται οὐχὶ ἐν παρελθούσαις μερίδων νίκαις, οὔτε ἐν μομονωμένοις συμβεβηκόσιν, ἀτινα πληροῦσι τὰ φύλλα τῆς ἡμέρας, ἀλλ' ἐν τοῖς ἠθικοῖς τοῦ λαοῦ τρόποις, ἐν τῇ κραταιώσει τοῦ αἰσθηματος τοῦ δικαίου, ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν πνευματικῶν τοῦ ἀγαθῶν, ἐν τῇ αὐξανούσῃ βεβαιότητι ὅτι ὑπεράνω πρῶν τῶν ἀκόμη ἀντιπραττουσῶν ἀντιθέσεων, ὡσπερ ἀπλανῆς ἀστήρ, ἴσταται ἡ συνείδησις μιᾶς ἀκεραίου κοινωνίας.

Ε. ΓΑΛΑΝΗΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ.

(Συνέχ. 18ῆς φυλλ. 450.)

Γ.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ὁ μαρκέσιος δὲ Κρεμάν ἠγέρθη ἐνωρίτατα, διότι ἠσθάνετο ἑαυτὸν μᾶλλον εὐδιάθετον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα ἢ νὰ τὴν περιμεῖνῃ ἀπὸ τὸν ὕπνον. Οἱ λογισμοὶ τοῦ περιστρέφοντο ἀδιακόπως εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεπον ν' ἀναπαυθῇ. Καὶ ἀφ' ἐνός μὲν ἀνεγνώριζε τὰ προτερήματα τῆς μελλούσης συζύγου του καὶ τοὺς ἀρίστους ἔρους καθ' οὓς θὰ ἐγένετο τὸ συνοικέσιον, καὶ ἐθεώρει πάντα ταῦτα ὡς στερεὰς βάσεις πρὸς οἰκοδομὴν τῆς μελλούσης εὐτυχίας του· ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἐκυριεύετο ὑπὸ ἀβυσσίας, ἀορίστου καὶ ἀκατανικήτου μελαγχολίας.

Ἡ ἐξρηχὴ ἐν τοσοῦτῳ φωτιζομένη ὑπὸ τῶν ῥοδοχρόων ἀκτίνων τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου ἦτο θέαμα λαμπρὸν, ἱκανὸν νὰ ἀποδιώξῃ πᾶσαν θλίψιν· τὰ τελευταῖα νέφη τῆς πρωῆνης ὀμίχλης ἀπῆρχοντο, καὶ ἤλπιζέ τις ὅτι οὕτω θὰ διασκορπίζοντο καὶ οἱ ἀόριστοι φόβοι τῆς βασανιζομένης καρδίας τοῦ μαρκεσίου πρὸ τοῦ λάμποντος ὀρίζοντος τοῦ μέλλοντος.

Πλὴν διατί οὔτε τὰ θέλγητρα τῆς φύσεως οὔτε αἱ μέλλουσαι νὰ πραγματοποιηθῶσιν ἐλπίδες του δὲν ἠδύναντα νὰ φαιδρύνωσι τὸν τεταραγμένον εὐγενῆ;

Τοῦτο ἠρώτα καὶ ὁ ἴδιος καθ' ἑαυτὸν ὅτε, ἐνώπιον τοῦ πύργου, ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, εἶδε τὴν Σοφίαν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ παλαιοῦ δένδρου, ἐνῶ ὁ Παῦλος ἔθετε διαφόρους ζωτροφίας εἰς τὸν σάκκον του, ὁ δὲ ὑπηρέτης ἠτοίμαζε τὴν ἄμαξαν ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀνεχώρουν ἀμρότεροι, ἢ τε νέα καὶ τὸ παιδίον. Ἡ ἀνακούφισις τὴν ὁποίαν ἐζήτηε ὁ μαρκέσιος Κρεμάν πρὸ τόσης ὥρας εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του· καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ πόθεν ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῆ μεταβολή, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νέαν, τῇ εὐχέθη καλὴν ἡμέραν καὶ τὴν συνεχάρη διὰ τὴν πρωϊνὴν τῆς ἀκρίβειαν.

— Καὶ τὰ τέκνα μου τὰ ὁποῖα μὲ περιμένουν! εἶπεν ἡ νέα μειδιώσα. Θὰ ἦτο νόστιμον νὰ ᾔηται ἡ διδασκάλισσα ἀμελῆς ὅταν οἱ μαθηταὶ εἶναι ἀκριβεῖς.

— Εἶναι λοιπὸν ἀκριβεῖς! φαίνεται ὅτι μόνον εἰς αὐτὸν τὸν εὐδαίμονα τόπον οἱ διδάσκαλοι εἶναι τόσοι καλοὶ καὶ εὐπροσήμεροι, ὥστε τὰ παιδία νὰ σπεύδουν νὰ μάθουν γράμματα. Ἡξεύρετε ὅτι εἶναι ἀληθὴς εὐτυχία νὰ διδαχθῇ μικρὸν παιδίον ἀπὸ σᾶς τὰ πρῶτά του μαθήματα; . . Ἄν ὁ Θεὸς μὲ δώσῃ ποτὲ υἱόν, ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ μαθητὴς σας.

Μόλις ὅμως ἐτελείωσε τὴν φράσιν ταύτην καὶ ἠσθάνθη τύψιν συνειδήσεως, ἣτις διέκοψε τὸν λόγον του καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀλαλον ἐνώπιον τῆς εὐχαριστοῦσας αὐτὸν νέας.

— Ὅποιον ἐγώισμὸν ἐπρόδοσα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν. Ἔως ἂν ἡ ὡραία αὐτὴ νέα ἐπλάσθη μόνον διὰ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῶν ἄλλων. Δυστυχῶς, προσέθηκε μεγαλοφώνως, δυστυχῶς δι' ἐμὲ ὅταν θὰ ἀποκτήσω υἱόν σεῖς θὰ ἦθε μήτηρ, καὶ δὲν θὰ ἔχετε πλέον ἀνάγκην νὰ διδάσκατε εἰς τὸ σχολεῖον.

— Τίς τὸ ἠξεύρει; δὲν προβλέπω καθόλου πιθανότητος γάμου, εἶπεν ἡ Σοφία μὲ ἀπλότητα οὐδεμίαν ἐμπεριέχουσαν πικρίαν, οὔτε προσποιουμένη ἀδιαφορίαν.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν εἶμαι ἀρκούντως πλούσια διὰ νὰ εὐρῶ σύζυγον τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατροφή νὰ συμφωνῇ μὲ τὰς ιδέας τὰς ὁποίας ἀπέκτησα ζωσὰς πλησίον τοῦ πατρός μου καὶ τῆς φιλτάτης μου ἀναδόχου, καὶ διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταβυθασθῶ. . . Πλὴν, προσέθηκε μετὰ μικρὰν διακοπὴν, συνειθίζω νὰ ἦμαι μήτηρ ἐξ ἐπιτροπῆς μόνον. . . καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀποκτήσω πολλὰ παιδία.

Ὁ μαρκέσιος ἔβλεπεν αὐτὴν στηριζομένην ἐπὶ τῆς μεγάλης πτελέας, μειδιώσαν, ἀνθηρὰν μὲ μέτωπον καθαρὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαμπον μικραὶ τινες

χρυσαὶ τρίχες κινούμεναι ἀπὸ τὸν ἀέρα. Πόσον ἦτο ὡραία! Καὶ ὅμως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν ἐδασίλευεν ἡ αὐταπάρνησις ὡς καὶ εἰς τὴν τῆς Λευκῆς δὲ Σερύ. Πλὴν ὁποία διαφορὰ! ἐσυλλογίσθη ὁ μαρκέσιος.

Ἡ αὐταπάρνησις τῆς Λευκῆς ἦτο ψυχρὰ, ἐνῶ ἡ τῆς Σοφίας ἐφαίνετο προερχομένη ἐξ ἀγάπης, ἐξ ἀγαθότητος καὶ ἀφοσιώσεως. Ἡ Σοφία ἐφαίνετο προωρισμένη εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν νὰ διδῇ πάντα καὶ οὐδέποτε νὰ λαμβάνῃ τί δι' ἑαυτὴν· ἀλλ' ἔδιδε μὲ καλὴν καρδίαν ἦτο τόσο πλούσια!

— Κυρία, ἡ ἄμαξα εἶναι ἐτοίμη, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης πλησιάζας.

— Ἰγιαίνετε, μαρκέσιε! ἀνέκραξεν ἡ νέα· καὶ ἐνθυμηθῆτε ὅτι μετὰ πέντε ἢ ἐξ ἑτη ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωρίου θὰ σᾶς ἀνεθυμίση τὴν ὑπόσχεσίν σας.

Ἐδραμε δὲ εἰς τὴν ἄμαξαν ὅπου περιέμενεν αὐτὴν ὁ Παῦλος· ὁ δὲ μαρκέσιος τὴν ἠκολούθησεν.

— Μὲ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς ἀμνηστίας, ἠρώτησε ζωηρῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἠνίοχος ἐμελλε νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας; Παῦλε, εἶπε εἰς τὴν Κ. Σοφίαν ὅτι γνωρίζω καλῶς νὰ ὀδηγῶ τοὺς ἵππους, καὶ ὅτι θὰ μ' εὐχαριστήσῃ δίδουσά με τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμω πρωϊνὸν περίπατον.

Εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι ἡ Σοφία δὲν ἠρνήθη, καὶ ὁ μαρκέσιος ἀναβὰς εἰς τὴν ἄμαξαν ἐμάστισε τὸν ἵππον, καὶ ἀνεχώρησαν δρομαῖοι.

Διατί ἄρα ἡ πρὸ μικροῦ περίλυπος καρδία του ἠσθάνετο ἠδονὰς ἀγνώστους εἰς αὐτὴν; Διατί ἔβλεπεν εἰς τὴν λαμπρὰν ἐκείνην πρωτὰν θέλγητρα, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγης ὥρας οὐδὲ κἂν παρετήρει; Ὁ μαρκέσιος δὲν ἐσυλλογίσθη κἂν νὰ ἀπορήσῃ οὐδὲ νὰ χαρῇ διὰ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν. Ἀνέπνεε μὲ ὀλην του τὴν δύναμιν τὸν δροσερὸν ἀέρα, εὐχαρισταίτο ὡς παιδίον νὰ διώκῃ τὴν ἄμαξην καὶ συνωμίλει ἀδιακόπως μὲ τὸν Παῦλον. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τὸ χωρίον ἐπήδησεν εἰς τὴν γῆν καὶ προσέφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν Σοφίαν ἔπασ καταβῆ μὲ εὐκινήσιαν ἄλλως νεανικὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε σχεδὸν λησμονήσει ὄχι ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐκ τῆς αὐστηρᾶς ζωῆς τὴν ὁποίαν διῆγε πρὸ καιροῦ.

Πόσον ὡραία τῷ ἐφάνη ἡ μικρὰ καὶ παλαιὰ ἐκείνη οἰκία ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν κλιμάτων καὶ τῶν βόδιων! Ὁ γέρον διδάσκαλος, ἅμα ἀκούσας τὸν ἠχὸν τῆς ἄμαξῆς καὶ τοῦ κώδωνος τῆς θύρας, ἐξῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔδειξε τὸ πλατὺ καὶ ἀγαθὸν πρόσωπόν του· καὶ εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν ἐκράτει τὴν ταμβακοθήκην του, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν εἶχεν ἐτοιμὸν ταμβάκον νὰ βροφήσῃ.

— Ἴδου λοιπὸν τὰ τέκνα μας! ἀνέλαβεν. Ὅπως ἀκόμη δὲν ἐσήμαναν! . . Πῶς, σεῖς, μαρκέσιε;

— Δὲν πρέπει ὁ νέος ὁ θέλων νὰ ὑπανδρευθῇ νὰ

φίνεται ευγενής πρὸς τὰς κυρίας; ἠρώτησεν ὁ Κ. δὲ Κρεμάν με μεϊδιάμα ἡμιελαγχολικὸν καὶ εἰρωνικὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε συχνὰ ὅτε ὠμίλει περὶ τῶν νομικῶν του σχεδίων. Πλὴν, προσέθηκε με τὴν φυσικὴν ἡσυχίαν καὶ ἀξιοπρέπειάν του, ἡ Κ. Σοφία με ἔκαμε νῆν χάριν νὰ με ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ὀδηγήσω. Μόνος μου δὲν θὰ ἔκαμνα αὐτὸν τὸν περίπατον, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὠραιότερα πρῶτα τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ εἶδον!

Ἡ Σοφία καὶ ὁ Παῦλος εὐχαριστήσαντες καὶ προσαγορεύσαντες τὸν μαρκέσιον ἀνεχώρησαν. Μετ' ὀλίγον ὁ κώδων ἐσήμανε καὶ ὁ μαρκέσιος ἀπεχαιρέτισε τὸν γέροντα διδάσκαλον.

— Τὴν Κυριακὴν, μαρκέσιε, ἡ Σοφία καὶ ἐγὼ ἐμαθα ἐπίσης προσκεκλημένοι εἰς Λαφάρ. . . ἔχετε ὑγείαν!

— Ἄ! εἶπεν ὁ μαρκέσιος, ὡς ἂν εἶχεν ἀκούσει ἐν μόνον ὄνομα, εἰσθε εὐτυχῆς πατήρ. . . ἡ κυρία Σοφία. . . ὁποῖος θησαυρός!

Ἀναθὰς δὲ εἰς τὸ ὄχημα καὶ μαστίσας τὸν ἵππον ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον με καρδίαν ζωηρότερην καὶ νεωτέραν ἢ ὅτε ἦτο εἰκοσαετής.

Τέσσαρες ἡμέραι ἐχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν· ὁ μαρκέσιος τὰς διῆλθε με δραστηριότητα προξενήσασαν εἰς αὐτὸν καὶ ἀγαθὰ. Ὁ ζῆλος αὐτοῦ τοῦ κυνηγίου, ἡ νευρική αὐτῆ διάθεσις τῆς ὀμιλίας δὲν ἦσαν ἀποδείξεις ὅτι ὁ Κ. Κρεμάν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ περιμείνῃ πολλὰ ἀπὸ τὴν ζώην;

Ἐνίοτε περιτρέχοντες οἱ δύο φίλοι τὰ δάση καὶ τὰς πεδιάδας συνωμίλου, ὡς καὶ τὸ ἑσπέρας ὅτε εὐρίσκοντο πλησίον τῆς βρονίδος· πάντοτε δὲ αἱ συνδιαλέξεις των ἀπέληγον εἰς τὸ σοβαρὸν ἀντικείμενον τῶν σκέψεων τοῦ μαρκεσίου. Τότε ὁ Κ. δὲ Κρεμάν ἀπεκρίνετο ὡς ἄνθρωπος ἀποφασισμένος νὰ βαδίσῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ νὰ σταματήσῃ μόνον πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου· ὠμίλει ἐξ ἀποφάσεως ἂν ὄχι ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' οὔτε ὁ βρόνος οὔτε ἡ σύζυγός του ἐπροσπάθησαν νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὰς σκέψεις του φοβούμενοι μήπως κινήσωσι δισταγμοὺς ἢ ἀμφισβολίαν· πλὴν καὶ ἂν ἐπροσπάθουν τί θὰ εὐρίσκον; ἴσως μηδέν· διότι ὁ μαρκέσιος εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς ἑαυτὸν τὸ σκέπτεσθαι· ἄρνε τὴν τύχην του νὰ τρέχῃ, καὶ ἐν τοιούτῳ παρεδίδοτο εἰς ὀνειροπολήσεις στερουμένας μὲν σκοποῦ καὶ σχεδίου, καθιστώσας ὁμῶς ἑαυτὸν εὐτυχῆ.

Ἡ Κυριακὴ τέλος πάντων ἐφθασεν. Ὁ Κ. δὲ Κρεμάν ἐπροχώρησεν ἐν τοσοῦτῳ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ γάμου· θὰ ἔκαμνε ἴσως βῆμα ἀποφασιστικόν! Ἡ καρδία του συνεθλίβη, καὶ ὁμῶς περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἡμέραν αὐτὴν. Ναί, ἀκουσίως, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἔλεγε πρὸ δύο ἡμερῶν ἐξυπνῶν τὸ πρῶτον· «μεθαύριον!» καὶ μετὰ ταῦτα «αὐριον!»

Εἶχε προκποφασισθῆ ὅτι διαβκίνοντες τὸ χωρίον θὰ παρελάμβανον τὸν κύρ Γρηγόριον με τὴν θυγατέρα του· ὁ μαρκέσιος εὗρεν ὅτι τὸ ὄχημα τῆς Κ. δὲ Τορσίλ δὲν ἐβάδιζεν ἀρκετὰ ταχέως· ἀλλ' ἀφ' οὗ ὁ διδάσκαλος, ἡ Σοφία καὶ ὁ Παῦλος ἀπῆλθεν εἰς αὐτὸ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐσπευθεν εἰς Λαφάρ με ταχύτητα θυμασίαν. Ἡ Σοφία ἔφερε τὸ αὐτὸ ἔνδυμα ὡς καὶ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς· ἦτο τὸ ὠραιότερον καὶ μοναδικὸν φόρεμά της. Τὸ ἀγνὸν καὶ γλυκὺ πρόσωπόν της ἐξέφραζεν ἐσωτερικὴν χαρὰν διδουσαν εἰς αὐτὸ λάμψιν.

— Με φαίνεσαι καταχαρούμενη, καλὴ μου κόρη, εἶπεν ἡ βρόνις παρατηρήσασα τὴν εὐθυμίαν τῆς νέας, τί εὐχάριστον θὰ με εἶπῃς;

— Ἐλπίζω, ἀπεκρίθη ἡ κόρη εἰς τὸ οὐ· τῆς βρονίδος, ὅτι ἡ Λευκὴ θὰ γίνῃ εὐτυχῆς. . . συλλογίζομαι πολλὰ καλὰ πράγματα περὶ τοῦ μαρκεσίου.

Ἡ οἰκογένεια Λαφάρ περιέμενε τοὺς προσκεκλημένους της εἰς τὴν δανδροστοιχίαν· ὅτε δὲ ἐφθασαν ὑπεδέχθη αὐτοὺς ὡς φίλους ἀρχαίους· αὐτὴ ἡ ὑποδοχὴ ἦτο ἡ καλλιτέρα τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ περιμείνῃ ὁ Κ. δὲ Κρεμάν.

Ἡ κυρία δὲ Σαρὺ ἔφερε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐσθῆτα λευκὴν, ἥτις τῇ ἤρμοζε πολὺ. Ὁ μαρκέσιος παρετήρησεν ἐπίσης ὅτι ἡ νέα, ἥτις τὴν προλαβοῦσαν Κυριακὴν ἦτο ψυχρὰ καὶ σιωπηλὴ, ἐγένετο ζωηρὰ καὶ ἔκαμε τὰς τιμὰς τοῦ οἴκου της με χάριν ἀξιοπρέπειαν καὶ τάξιν ἐντελῆ. Ἡ Κ. Λαφάρ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πασχούσης ὑγείας της ἀνέθετο πρότινων χρόνων τὴν περὶ τούτου φροντίδα εἰς τὴν ἀνεψιάν της, καὶ αὐτὴ τὴν ἐβοήθη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν τῆς οἰκοδεσποίνης. Ὡς ἐκ τούτου ἡ Κ. δὲ Σαρὺ ἀπέκτησεν οὕτως εἰπεῖν προσωπικὴν ἀξίαν εἰς τόπον πρὸ πάντων ὅπου τὰ ἦθη ἀπαιτοῦσι νὰ ἦναι μηδενικὰ αἱ νέαι κόραι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἰς τὰ ὁποῖα δίδουσι μόνον ἀξίαν οἱ ἀριθμοὶ οἱ συναδεύοντες αὐτά. Ἐφαίνετο σχεδὸν γυνὴ ἂν καὶ εἶχεν ἀκόμη ὅλην τὴν περίσκεψιν τῆς κόρης. Τέλος ἦτο πλήρης προτερημάτων καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνεκάλυπτός τις εἰς αὐτὴν νέας ἀρετάς. Ὁ μαρκέσιος ἔβλεπε πάντα ταῦτα καὶ ἔβλεπε τοσοῦτον καλλιτέρα, καθόσον ἠσθίνετο ἑαυτὸν μένοντα ψυχρὸν καὶ μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ οὐδεμιᾶς ἐντυπώσεως ζωηρᾶς εἴτε εἰς τὴν καρδίαν εἴτε εἰς τὴν κρίσιν του. Ἐθεώρει βεβκίως ὅτι ἦτο εὐτυχία νὰ ὀδηγήσῃ τοιαύτην σύζυγον εἰς τὸν πύργον του· ἀλλ' ἂν ὁ γάμος δὲν ἦτο ὑποχρεωτικὸς εἰς αὐτὸν, θὰ προετίμα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ μόνος καὶ νὰ μὴ φέρῃ εἰς τὴν θεῖαν του νέαν ὅλως ἄγνωστον.

Ἐὰν δὲ ἐρρίπτε τὸ βλέμμα εἰς τὴν Σοφίαν τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο φίλη βεβκία, δεδοκιμασμένη, καρδίαν ἔχουσαν εἰλικρινῆ. Ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ αὐτὴν

περὶ τῆς Λευκῆς, δηλαδή ἄν . . . ἀλλὰ μήπως ἡδύνατο νὰ μεταχειρισθῆ τὴν Σοφίαν ὡς διερμηνέα μεταξὺ τῶν δύο ξένων αὐτῶν καρδιῶν;

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἡ Κ. Λαφάρ ἠγέρθη ἵνα μεταβῆ εἰς τὸν πύργον· ὁ Κ. Κρεμάν προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχίονα, ἐνῶ ὁ κόμης Λαφάρ προσέφερε τὸν ἰδικόν του εἰς τὴν βαρονίδα. Ὁ δὲ Τορσίλ καὶ ὁ κύρ Γρηγόριος ἐβάδιζον πλησίον τῶν δύο νεανίδων.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δενδροστοιχία ἦτο ἐλικοειδῆς, κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, ἡ συνοδία διεχωρίσθη. Αἱ δύο νέαι ἐμακρύνθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ὁ μαρκέσιος δὲ Κρεμάν εἶδεν αὐτάς στηριζομένας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ συνομιλοῦσας μὲ χαμηλὴν φωνὴν καὶ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ὅτε δὲ ἐφθασαν πλησίον τῆς οἰκίας, ἡ κόμης προφασισθεῖσα ὅτι εἶχε νὰ δώσῃ διαταγὴν, ἀφῆκε τὴν σύντροφόν της. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νύξ ἦτο ὠραιοτάτη, ὁ κόμης καὶ ἡ βαρωνὶς ἐκάθησαν ἐκτὸς τῆς θύρας.

Μετὰ μικρὸν οἱ ΚΚ. Τορσίλ καὶ Κρεμάν ἐπιστρέψαντες περιεπλανήθησαν εἰς τὰ δασύτερα μέρη τοῦ κήπου· δὲν ἐπέρασε δὲ πολὺ καὶ συνήντησαν τὰς δύο νέας.

— Διεταράξαμεν τὴν ὁμιλίαν σας, κυρίαί, εἶπον σοβαρῶς.

— Διόλου, ἀπεκρίθη ἡ Λευκὴ ἀφεῖσα τὴν χεῖρα τῆς συντρόφου καὶ λαβοῦσα τὴν τοῦ ἀρχαίου φίλου της. Ἡμεῖς σας ἐδώκαμεν τὸ κακὸν παράδειγμα, διότι βλέπω καὶ ἀφήσετε τὴν αἴθουσαν.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη κανεὶς ἐκεῖ, ἀγαπητῆ μου κυρία, εἶπεν ὁ μαρκέσιος. Ἡ θεία σας μᾶς ἀφῆκε καὶ ὁ Κ. Λαφάρ κάθηται εἰς τὴν θύραν μὲ τὸν Κ. Τορσίλ καὶ τὸν κύρ Γρηγόριον.

— Λοιπὸν ἤμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν περίπατόν μας καὶ νὰ ὑπάγωμεν. . . εἰς συνάντησιν τοῦ Παύλου.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ δρόμοι ἦσαν στενοὶ, ὁ μαρκέσιος εὐρέθη πλησίον τῆς Σοφίας, καὶ διὰ τοῦτο προσέφερε αὐτῇ τὸν βραχίονα.

Ἡ συνομιλία δὲν ἠργοπόρησε νὰ γίνῃ μερικὴ, καθόσον εἶναι δύσκολον νὰ στρέφεται τις ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ὅπως ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἔνεκα τούτου καὶ τὸ μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν συνοδιῶν διάστημα, βραχὺ κατ' ἀρχάς, ἐγένετο μεγαλύτερον ἀνεπαισθήτως, ὥστε ὁ μαρκέσιος καὶ ἡ Σοφία εὐρέθησαν μόνοι ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς ὥραν μάλιστα καθ' ἣν ἡ ἐρμηνεία τῶν αἰσθημάτων ἀναβαίνει εὐκόλως ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὰ χεῖλη.

Ἄγνοῶ πῶς κατήντησε νὰ ὁμιλήσῃ ὁ μαρκέσιος περὶ τῶν σκοπῶν του, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄλλως τε πρὸς πάντα γνωστοί· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μετὰ ἡμίσειαν ὥραν περιπάτου εἶπε·

— Βλέπετε, κυρία, πόσον δύσκολος καὶ σκληρὰ

εἶναι ἡ θέσις μου· εἶμαι προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν· πῶς νὰ βιάσω νέαν γυναῖκα νὰ συνδέσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν τύχην της, καὶ πῶς ἐγὼ νὰ συνδεθῶ μὲ αὐτήν. Βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἔχω τὸν νοῦν εἰς τὴν κεφαλὴν μου, καὶ νομίζω ὅτι ἀφοῦ εἶδετε τὴν πληγὴν τῆς ἀπαιτητικῆς μου καρδίας, πρέπει νὰ συμβουλεύσετε τὴν φίλην σας νὰ μὲ ἀποβίβῃ.

— Βέβαια ὄχι, Κ. μαρκέσιε, διότι ἠξεύρω ὅτι αἱ ἀπαιτητικαὶ καρδίαι εἶναι καὶ μεγαλοπρεπεῖς· ὁ δίδων πολλὰ ζητεῖ καὶ πολλὰ. Θέλετε οἰκογένειαν ἀκηλίδωτον, διότι ἡ ἐδική σας εἶναι τοιαύτη· θέλετε καρδίαν ἐκλεκτὴν, διότι τοιαύτη εἶναι ἡ ἰδική σας· εἰς ἓνα λόγον θέλετε ψυχὴν ἐπιδεκτικὴν ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ, διότι ἡ ἐδική σας τρεῖ ὅλην της τὴν νεότητά· μετὰ ταῦτα ἐπιθυμητέ νὰ γίνῃ μήτηρ ἡ σύζυγός σας, καὶ ἐπιθυμεῖτε ὥστε τὰ τέκνα σας νὰ ἔχωσι πᾶν γενναῖον. . .

Ὁ δὲ μαρκέσιος ἤκουε καὶ ἠτένιζε τὴν Σοφίαν ὅλως ἐνθους. Εἶδος μέθης συνετάραττε τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ, μέθης γλυκείας, ὁμοίας πρὸς μουσικὴν ἀρμονίαν. Καὶ σταθεῖς·

— Πῶς, ἠρώτησε, μὲ φωνὴν τρέμουσαν, πῶς ἠξεύρτε τόσο καλὰ. . .

— ἠξεύρω, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ἦμην ἀπαιτητικὴ. Καὶ ἐγένετο σιωπὴ, διαρκούσης τῆς ὁποίας ὁ μαρκέσιος ἠγωνίζετο νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐκρηξίν τῶν αἰσθημάτων του· ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶπε·

— Καὶ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἤσθε, κυρία, τοιαύτη.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἡ σιωπὴ τοῦ μαρκεσίου, εἶτα τὸ εὐσέβαστον καὶ ἐράσμιον αὐτοῦ βλέμμα καὶ ἐπὶ τέλους αἱ περιπαθεῖς ἀπαντήσεις του ἐρρίψαν εἰς ἀμηχανίαν τὴν Σοφίαν.

Οὕτω πῶς σιωπῶντες ἐπροχώρησαν ὀλίγον· ἀλλ' ἡ νέα εἶπεν ἐπὶ τέλους·

— Ἐχάσαμεν τὸν Κ. Τορσίλ καὶ τὴν Λευκὴν· ἴσως ἐπέστρεψαν.

— Ἄς ἐπιστρέψωμεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ μαρκέσιος.

Ἀλλ' ἡ χαρὰ του μεταβλήθη διὰ μιᾶς εἰς θλίψιν· πῶς νὰ ἴδῃ ἐκ νέου τὴν Λευκὴν! Πόσον ἐπεθύμει τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ ἦτο μόνος ὅπως τρέξῃ εἰς τὰ δάση. . .

Ἐν τῷ τούτῳ προβαίνοντες συνηντήθησαν μετὰ τῶν ἄλλων πλησίον τῆς οἰκίας· ἡ Κ. Σοφία ἐφαίνετο σκεπτικὴ. . . ὅτε ὁ Τορσίλ καὶ ὁ μαρκέσιος ἔμειναν μόνοι.

— Πότε, ἠρώτησεν ὁ πρῶτος, θὰ ζητήσῃς τὴν Λευκὴν;

— Ποτέ! ἀπεκρίθη ὁ μαρκέσιος ἐντόνως.

— Πῶς; τί τρέχει πάλιν, ἀγαπητέ μου; μήπως ἐτρελάθης;

— Ναι.

— Ά! και δια τί;

— Μάθε, φίλε μου, ότι είμαι ὁ δυστυχέστατος τῶν θνητῶν. Ναι, πρέπει νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸ πεπρωμένον. . . Ἄφεις με εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντισταθῇ τις εἰς τὸ γραπτὸν του. . . Σκληρὰ θεότης ἔγραψε τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ χρυσοῦν βιβλίον τῶν εὐγενῶν, καὶ δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ.

— Καὶ τί ἔλλειψιν ἔχει ἡ Λευκή;

— Ἐλλειψιν! ἐξ ἐναντίας εἶναι ἐντελεστάτη. Καὶ ὁμοίως δὲν θὰ τὴν ὑπανδρευθῶ. Ἄκουσε, φίλε μου, ὅ,τι θὰ σὲ εἰπῶ εἶναι παράδοξον, γελοῖον· σὲ τὸ προλέγω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μ' εὐσπλαγχνισθῇς.

Εἶπε καὶ ἔτεινε χεῖρα τρέμουσαν πρὸς τὸν βαρῶνον, δάκρυ δὲ ἐκυκλοφόρει εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ὀφθαλμούς του.

— Ἀγαπῶ ἄλλην, ἐψιθύρισε. Ναι, ἐγὼ ὁ γέρον, εἶμαι ἐρωτευμένος, ὡς ἂν ἤμην εἴκοσι χρόνων.

— Τὴν Σοφίαν;

— Αὐτὴ κατέκτησεν ὅλην μου τὴν καρδίαν. Ἀφοῦ τὴν εἶδα ἠσθάνθην ὅτι ἡ καρδία μου ἀνενεοῦτο, ὅτι κάτι ἀσύνηθες συνέβαινεν εἰς αὐτήν· ἀλλὰ τί, δὲν ἐνόουν. Πρὸ ὀλίγου ὁμοίως, ὅτε ἐμείναμεν μόνοι εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐλέγαμεν ἀδιάφορα πράγματα, εἶδα ὅτι καὶ ἡ καρδία καὶ ἡ πίστις μου παρεδίδοντο ἀκατάσχετοι εἰς αὐτήν. Ἠμίλησα περὶ γάμου καὶ αὐτὴ μὲ ἀπεκρίθη, καὶ ἐκάστη λέξις της ἐπιπτεν ὡς βάλσαμον εἰς τὴν πληγὴν μου. Ἰδοῦ, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, σύζυγος δι' ἐμέ! . . .» Λοιπὸν, Τορσίλ, τὸ βλέπεις δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ. . . εἶμαι δυστυχέστατος.

Τί ν' ἀποκριθῇ εἰς αὐτὰ ὁ βαρῶνος; Καὶ ἐλυπεῖτο τὸν φίλον του καὶ ὠργίζετο ἐπὶ τέλους ἠρώτησε·

— Λοιπὸν θ' ἀποβάλης καὶ τὴν Κ. Λευκὴν;

— Ὅχι, θὰ φροντίσω νὰ γίνω εἰ δυνατόν ὀλιγώτερον γελοῖος, ἂν δὲν γίνω γελοιωδέστερος, κατορθόνων νὰ μὲ ἀποβάλῃ αὐτὴ.

— Τοῦλάχιστον μὴ βιάζεσαι· σκίεθῃτι πρῶτον καλὰ ὁ καιρὸς πολλὰ θεραπεύει, καὶ, ὡς ἠξέυρεις, εἰς τὴν ἡλικίαν μας ὁ ἔρωσ εἶναι ἐπικίνδυνος τρέλα. . .

— Καὶ ἔστιν εἶναι ἀληθινὸν πάθος, ὅταν γεννᾶται ἀπὸ ἀληθινὸν αἰσθήμα, ἀπὸ ὑπόληψιν πρὸς τὴν νέαν, ἀπὸ ἀμοιβαίαν συμπάθειαν;

— Τότε ὁ ἔρωσ ἐξομαλύνει ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἀπεκρίθη ὁ βαρῶνος, καὶ ἐξισώνει τὴν κοινωνικὴν ἀνισότητα.

— Θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ θὰ κατατρέψω τὴν ζωὴν μου σκεπτόμενος τὸ παρελθόν, τὴν εὐτυχίαν, τὸ χρέος, τὸ ἀδύνατον. Θὰ παρτηρῶ τὰ ἀρχαῖα οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἐπ' αὐτῶν θὰ γράψω· «Οὐαὶ τῷ ἐρί!»

— Σὲ παρακαλῶ νὰ ὑποβληθῇς εἰς δεκαήμερον δοκιμασίαν.

— Ἔστω· ἀλλὰ θὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα δυσκολώτερον. (Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΜΑΝῆ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλ. 451.)

Καὶ εἰς μὲν τὸν Δῆμον Ἀβίας ἐν ἐκκλησιδίῳ καλουμένῳ Ἅγιος Νικόλαος, κειμένῳ δ' ἐν τῷ χωρίῳ «Κάμπου», εὐρέθη ἡ ἐπομένη ἐπιγραφή, ἣτις μεταφερθεῖσα ἐτέθη ἐπάνω εἰς τὴν θύραν ὁμωνύμου ναοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ· τὸ δὲ ἐκκλησιδίον καταστραφέν ἐγένετο κῆπος παρὰ τὴν οἰκίαν Γεωργίου Ἀντάνη.

ΛΓΕΑΣ ΑΡΧΙΠΠΟΥ
ΕΡΜΑΙ

Εἰς δὲ τὸν Δῆμον Λεύκτρον ἐν τῷ χωρίῳ Νεοχωρίου, εἰς οἰκίαν κειμένην παρὰ τῷ ναῷ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ἀπαντᾶται τεθειμένη ἡ ἐξῆς ἐπιτάφιος ἐπιγραφή· ἔστι δ' εἰς λίθον κόκκινον μεταφερθέντα ἐκ τῆς παραλίου ἀρχαίας πόλεως Λεύκτρον εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκίαν κατὰ τὸ 4756, ὅπως ἀναφέρεται ἐν τῷ αὐτῷ λίθῳ.

NEMECI
ΧΑΙΡΕ

Ἐν δὲ τοῖς ὀπισθίοις τῆς οἰκίας Κυριακοῦ Μαντζουένα, κατοίκου τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ἀπαντᾶ ἡ δευτέρη ἀρχαία ἐπιγραφή.

ΘΙΑΡΕΥΣ
ΟΣ

Ἔστι δ' ἐπὶ λίθου πορφύρεου ἡμικυκλιοῦ, διὸ καὶ ἡ ἐπιγραφή ἡμιτελής. Οἱ τέκτονες κατέθραυσαν τὸν ἐκ Λεύκτρον ὡσαύτως μεταφερθέντα τοῦτον λίθον, οὕτως τὰ θρίμματα ζητήσας οὐχ εὔρον. Σημειωτέον δ' ὅτι αἱ οἰκίαι τοῦ Νεοχωρίου, αἱ πλεῖσταί τοῦλάχιστον, ὠκοδομήθησαν ἐξ ὕλης μεταφερθείσης ἐκ Λεύκτρον, ἧς τὰ εἰρηπια παρακείνται παρὰ τὴν παραλίαν, καὶ περὶ ἧς ὁ Πausanias ποιεῖται λόγον· τὸ δὲ Νεοχώριον ὠνομάσθη οὕτως ὡς πρὸ τινῶν ἐτῶν συνοικισθέν.

ΧΑΙΡΕ
ΚΑΡΧΗΔΩΝ
ΠΛΟΚΑΜΕ
ΧΑΙΡΕ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη κεῖται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ἀρβανίτη, κατοίκου Νεοχωρίου, ἐντετειχισμένη, ὡς